

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 12. februára 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač – Článok 12 – Držanie osoby vo väzbe – Článok 17 – Lehoty na prijatie rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača – Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje prerušenie výkonu väzby *ex offa* 90 dní po zatknutí – Konformný výklad – Pozastavenie plynutia lehôt – Charta základných práv Európskej únie – Článok 6 – Právo na slobodu a bezpečnosť – Výklady odkláňajúce sa od vnútroštátnej právnej úpravy – Jasnosť a predvídateľnosť“

Vo veci C-492/18 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) z 27. júla 2018 a doručený Súdnemu dvoru 27. júla 2018, ktorý súvisí s konaním na vykonanie európskeho zatykača vydaného proti:

TC,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta, vykonávajúca funkciu predsedníčky prvej komory, sudcovia A. Arabadžiev (spravodajca), E. Regan, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na návrh vnútroštátneho súdu z 27. júla 2018, ktorý bol Súdnemu dvoru doručený 27. júla 2018, na prejednanie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého prejudiciálneho konania podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. októbra 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- TC, v zastúpení: T. J. Kodrzycki a Th. O. M. Dieben, advocaten,
- Openbaar Ministerie, v zastúpení: R. Vorrink, J. Asbroek a K. van der Schaft, Officieren van Justitie,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree a J. M. Hoogveld, splnomocnení zástupcovia,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a A. Kasalická, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: holandčina.

- Írsko, v zastúpení: A. Joyce a G. Mullan, splnomocnení zástupcovia,
 - talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Faraci, avvocato dello Stato,
 - Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters, splnomocnený zástupca,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. novembra 2018,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci vykonania európskeho zatykača v Holandsku, ktorý vydali príslušné orgány Spojeného kráľovstva 12. júna 2017 proti TC (ďalej len „dotknutý európsky zatykač“).

Právna úprava

Právo Únie

Charta

- 3 V zmysle článku 6 Charty, nazvaného „Právo na slobodu a bezpečnosť“:
„Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.“

Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV

- 4 V odôvodnení 12 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mím. vyd. 19/006, s. 34) sa uvádza:
„Toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 Zmluvy o Európskej únii a vyjadrené v Charte...“
- 5 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia s názvom „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“ vo svojom odseku 3 stanovuje:
„Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“
- 6 V zmysle článku 12 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaného „Držanie osoby vo väzbe“:
„Keď je osoba zatknutá na základe európskeho zatykača, vykonávajúci súdny orgán vydá rozhodnutie o tom, či vyžiadaná osoba sa má naďalej zadržiavať v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu. Osoba sa môže kedykoľvek dočasne prepustiť v súlade s vnútroštátnymi právnymi

predpismi vykonávajúceho členského štátu za podmienky, že príslušný orgán uvedeného členského štátu vykoná všetky potrebné opatrenia, na jej zabránenie ukrytiu [na zabránenie jej úteku – *neoficiálny preklad*].“

- 7 Odsek 1 článku 15 tohto rámcového rozhodnutia s názvom „Rozhodnutie o odovzdaní“ stanovuje:
- „Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.“
- 8 Článok 17 rámcového rozhodnutia 2002/584, nazvaný „Lehoty a postupy pre rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača“, stanovuje:
- „1. Európsky zatykač sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť.
- ...
3. V ostatných prípadoch konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme v lehote 60 dní po zatknutí vyžiadanej osoby.
4. Ak sa v osobitných prípadoch európsky zatykač nemôže vykonať v lehotách stanovených v odseku 2 alebo 3, vykonávajúci súdny orgán to okamžite oznámi vydávajúcemu súdnemu orgánu, pričom uvedie dôvody prieťahu. V takom prípade lehoty sa môžu predĺžiť o ďalších 30 dní.
5. Pokiaľ vykonávajúci súdny orgán neprijal konečné rozhodnutie o európskom zatykači, zabezpečí, aby materiálne podmienky potrebné na účinné odovzdanie príslušnej osoby boli splnené.
- ...
7. Ak v mimoriadnych prípadoch členský štát nemôže dodržať lehoty ustanovené v tomto článku, oznámi to [Jednotke Európskej únie pre justičnú spoluprácu (Eurojust)], pričom uvedie dôvody takéhoto prieťahu. Okrem toho, členský štát, ktorý opakovane spôsobuje prieťah na strane iného členského štátu pri vykonávaní európskych zatykačov, informuje radu s cieľom zhodnotiť vykonávanie tohto rámcového rozhodnutia na úrovni členského štátu.“

Holandské právo

- 9 Podľa § 22 Overleveringswet (zákon o odovzdávaní osôb) (Stb. 2004, č. 195, ďalej len „OLW“), ktorým sa preberá rámcové rozhodnutie 2002/584:
- „1. Rozhodnutie o odovzdaní vydáva rechtbank (súd) najneskôr do 60 dní po zatknutí vyžiadanej osoby uvedenej v § 21.
- ...
3. Vo výnimočných prípadoch a s uvedením dôvodov, ktoré odôvodňujú jeho rozhodnutie v tomto bode vo vzťahu k vydávajúcemu súdnemu orgánu, môže rechtbank (súd) predĺžiť túto lehotu 60 dní najviac o 30 dní.
4. Ak v lehote uvedenej v odseku 3 rechtbank (súd) rozhodnutie nevydá, môže opätovne lehotu predĺžiť na neurčito za predpokladu dočasného prepustenia vyžiadanej osoby za určitých podmienok a poskytnutia informácie vydávajúcemu súdnemu orgánu.“

10 Podľa § 64 OLW:

„1. V prípade, že na základe tohto zákona môže alebo musí byť prijaté rozhodnutie o pozbavení osobnej slobody, možno rozhodnúť, že toto pozbavenie osobnej slobody bude za určitých podmienok odložené alebo osoba bude dočasne prepustená až do vydania rozhodnutia rechtebank (súd) povoľujúceho odovzdanie. Uložené podmienky sú určené výlučne na zabránenie úteku.

2. § 80, s výnimkou odseku 2, a § 81 až 88 trestného poriadku sa použijú primerane na uznesenia, ktoré na základe odseku 1 vydal rechtebank (súd) alebo vyšetrojúci sudca.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 11 TC, voči ktorému bol vydaný predmetný európsky zatykač, je britský štátny príslušník, ktorý má bydlisko v Španielsku a je podozrivý, že sa ako vedúci predstaviteľ zločineckej organizácie podieľal na dovoze, distribúcii a predaji tvrdých drog, najmä 300 kg kokaínu. Za tento trestný čin je podľa práva Spojeného kráľovstva najvyšším možným trestom trest odňatia slobody na doživotie.
- 12 TC bol zatknutý v Holandsku 4. apríla 2018. Lehota šesťdesiat dní na prijatie rozhodnutia o vykonaní dotknutého európskeho zatykača upravená v § 22 ods. 1 OLW a v článku 17 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 začala plynúť v tento deň.
- 13 Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, konkrétne Rechtebank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko), preskúmal dotknutý európsky zatykač na svojom pojednávaní z 31. mája 2018. Výsledkom tohto pojednávania bolo, že nariadil ponechanie TC vo väzbe a o tridsať dní predĺžil lehotu na prijatie rozhodnutia o vykonaní dotknutého európskeho zatykača. Medzitýmnym rozhodnutím zo 14. júna 2018 opätovne otvoril konanie a prerušil ho až do odpovede Súdneho dvora Európskej únie na návrh na začatie prejudiciálneho konania zo 17. mája 2018 vo veci, v ktorej bol medzitým vyhlásený rozsudok z 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), a spresnil, že plynutie lehoty na prijatie rozhodnutia sa pozastavuje od 14. júna 2018 až do vyhlásenia posledného uvedeného rozsudku.
- 14 TC požiadal o prerušenie výkonu jeho väzby od 4. júla 2018, čo je deň, v ktorý uplynulo 90 dní od jeho zatknutia.
- 15 Vnútroštátny súd spresňuje, že na základe § 22 ods. 4 OLW musí v zásade dočasne prerušiť výkon väzby na účely odovzdania vyžiadanej osoby vtedy, keď uplynie lehota 90 dní stanovená na prijatie konečného rozhodnutia vo veci vykonania európskeho zatykača. Pri prijímaní tohto ustanovenia holandský zákonodarca totiž vychádzal z predpokladu, že rámcové rozhodnutie 2002/584 ukladá povinnosť takéhoto prerušenia.
- 16 Z rozsudku zo 16. júla 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), však vyplýva, že tento predpoklad je nesprávny a dostatočne nezohľadňuje povinnosti, ktoré má podľa ustanovení primárneho práva Únie vnútroštátny súd rozhodujúci o návrhu na vykonanie európskeho zatykača, najmä povinnosť súdu rozhodujúceho na poslednom stupni v takýchto veciach obrátiť sa na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, pokiaľ je odpoveď na takýto návrh nevyhnutná na vydanie jeho rozhodnutia, a prerušiť konanie týkajúce sa odovzdania, ak existuje skutočné riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania s vyžiadanou osobou vo vydávajúcom členskom štáte v zmysle rozsudku z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).
- 17 Vnútroštátny súd preto uvádza, že vytvoril judikatúru, ktorá mu umožnila vykladať § 22 ods. 4 OLW súčasne v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a s OLW v tom zmysle, že v prípadoch uvedených v predchádzajúcom bode prerušil konanie o odovzdaní. Tento výklad by nevedel k neuplatneniu § 22 ods. 4 OLW, keďže lehota stanovená na rozhodnutie o odovzdaní je pozastavená.

- 18 Tento výklad nemá vplyv na možnosť nariadiť prerušenie výkonu väzby na účely odovzdania, k čomu by vnútroštátny súd vo všeobecnosti pristúpil najmä v prípade, keď by stanovenie určitých podmienok znížilo riziko úteku na prijateľnú úroveň. V prejednávanej veci však údajne existovalo veľmi vážne riziko úteku, ktoré nebolo možné znížiť na prijateľnú úroveň.
- 19 *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam, Holandsko) však už rozhodol, že výklad § 22 ods. 4 OLW uvedený v bode 17 tohto rozsudku je nesprávny, pričom usúdil, že reštriktívne uplatňovanie tohto ustanovenia vnútroštátneho práva by mohlo narušiť účinnosť práva Únie. *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam) teda pristúpil k zváženiu *in abstracto* medzi jednak záujmom právneho poriadku Únie súvisiacim s povinnosťou obrátiť sa na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania a čakať na jeho odpoveď alebo odložiť rozhodnutie o odovzdaní, ak existuje skutočné riziko, že bude vyžiadaná osoba vo vydávajúcom členskom štáte pri pozbavení osobnej slobody vystavená neľudským alebo ponižujúcim podmienkam, a jednak záujmom na dodržaní vnútroštátneho práva a právnej istoty. Z výsledku tohto abstraktného zváženía vyplýva, že lehota na rozhodnutie o odovzdaní by sa mala považovať za pozastavenú od okamihu, keď sa *rechtbank* (súd) rozhodne predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania alebo od okamihu, keď preruší konanie o odovzdaní, ibaže by ponechanie vo väzbe na účely odovzdania bolo v rozpore s článkom 6 Charty.
- 20 Napriek tomu však vnútroštátny súd následne potvrdil svoj výklad § 22 ods. 4 OLW, ktorý je podľa neho v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584, výklad, ktorý doteraz nevedol k inému výsledku, než je abstraktné zváženie, ktoré vykonal *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam).
- 21 V prejednávanej veci TC najmä tvrdí, že tento výklad § 22 ods. 4 OLW je v rozpore so zásadou právnej istoty, takže ponechanie vo väzbe na účely jeho odovzdania porušuje článok 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) a článok 6 Charty. Na podporu svojho názoru TC uviedol, že v predchádzajúcej podobnej veci vyžiadaná osoba podala na Európsky súd pre ľudské práva sťažnosť proti Holandsku z dôvodu porušenia článku 5 EDLP (vec *Cernea v. Holandsko*, sťažnosť č. 62318/16) a že v tejto veci tento členský štát predložil jednostranné vyhlásenie, podľa ktorého bol článok 5 EDLP porušený. Európsky súd pre ľudské práva však v tejto veci zatiaľ nerozhodol.
- 22 V tomto ohľade podľa vnútroštátneho súdu z bodu 32 rozsudku z 29. júna 2017, *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503), vyplýva, že jedno z obmedzení povinnosti uskutočniť konformný výklad vnútroštátnej právnej úpravy s rámcovým rozhodnutím totiž predstavuje zásada právnej istoty. Okrem toho väzba na účely odovzdania musí byť v súlade s článkom 6 Charty.
- 23 Vnútroštátny súd sa teda pýta, či je ponechanie vo väzbe na účely odovzdania v takom prípade, ako je prípad TC, v rozpore s článkom 6 Charty, konkrétne so zásadou právnej istoty, ktorá je v ňom zaručená.
- 24 V tejto súvislosti spresňuje, že jeho judikatúra týkajúca sa pozastavenia lehoty na prijatie rozhodnutia sa obmedzuje na dva druhy situácií, je jasná a koherentná a bola zverejnená. To isté platí o judikatúre *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam). Vnútroštátny súd sa domnieva, ako to mohol TC predpokladať, v prípade potreby po porade so svojím právnym zástupcom, že väzba na účely odovzdania by sa mohla predĺžiť nad rámec 90 dní odo dňa jeho zatknutia.
- 25 Ak by sa Súdny dvor domnieval, že väzba na účely odovzdania v takom prípade, akým je prípad TC, je v rozpore s článkom 6 Charty, vnútroštátny súd si navyše kladie otázku, či má povinnosť neuplatniť ustanovenie § 22 ods. 4 OLW, pokiaľ by jeho uplatnenie viedlo k riešeniu, ktoré je v rozpore s právom Únie, a výklad tohto ustanovenia v súlade s týmto právom by teda nebol možný, a či by takýto postup sám osebe nebol v rozpore so zásadou právnej istoty.

26 Za týchto okolností sa Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Je ponechanie vyžiadanej osoby, u ktorej existuje riziko úteku, vo väzbe na účely odovzdania počas obdobia, ktoré presahuje 90 dní od zatknutia tejto osoby, v rozpore s článkom 6 [Charty] v prípade, keď:

- vykonávajúci členský štát prebral článok 17 [rámcového rozhodnutia 2002/584] v tom zmysle, že výkon väzby vyžiadanej osoby na účely odovzdania sa musí dočasne prerušiť v okamihu, keď uplynie lehota 90 dní stanovená na prijatie konečného rozhodnutia vo veci vykonania európskeho zatykača, a keď
- súdne orgány tohto členského štátu vykladali vnútroštátnu právnu úpravu v tom zmysle, že lehota pre vydanie rozhodnutia sa pozastavuje vtedy, keď sa vykonávajúci súdny orgán rozhodne položiť Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania alebo počkať na odpoveď na návrh na začatie prejudiciálneho konania predložený iným vykonávajúcim súdnym orgánom alebo tiež odložiť rozhodnutie o odovzdaní z dôvodu skutočného rizika existencie neľudských alebo ponižujúcich podmienok pri pozbavení osobnej slobody vo vydávajúcom členskom štáte?“

O naliehavom konaní

- 27 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdného dvora.
- 28 Na podporu svojho návrhu tento súd uviedol, že TC bol vo väzbe v Holandsku len na základe dotknutého európskeho zatykača vydaného Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska na účely výkonu trestných stíhaní voči jeho osobe. Vnútroštátny súd sa domnieva, že nemôže rozhodnúť o návrhu na prerušenie výkonu väzby TC predtým, než Súdny dvor rozhodne o jeho návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Domnieva sa preto, že lehota, v ktorej Súdny dvor poskytne svoju odpoveď, bude mať priamy a rozhodujúci vplyv na trvanie väzby TC.
- 29 V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré patrí do oblasti upravenej v tretej časti hlavy V Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. V dôsledku toho je prípustné tento návrh prejednať v naliehavom prejudiciálnom konaní.
- 30 V druhom rade, pokiaľ ide o kritérium naliehavosti, v súlade s ustálenou judikatúrou Súdného dvora treba zohľadniť okolnosť, že dotknutá osoba bola pozbavená slobody a že jej ďalšie ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia sporu vo veci samej. Okrem toho je potrebné posúdiť situáciu dotknutej osoby v stave, v akom existovala ku dňu preskúmania návrhu, na základe ktorého sa požaduje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom konaní (rozsudok z 19. septembra 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 30 a citovaná judikatúra).
- 31 V prejednávanej veci je v súčasnosti nesporné, že jednak TC bol vo väzbe a jednak, že jeho ponechanie v tejto situácii záviselo od rozhodnutia, ktoré sa malo prijať v súvislosti s jeho návrhom na prerušenie výkonu tejto väzby, teda návrhom, v súvislosti s ktorým sa rozhodlo o prerušení konania až do odpovede Súdného dvora najmä v tejto veci.
- 32 Za týchto podmienok prvá komora Súdného dvora 9. augusta 2018 na základe návrhu sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta vyhovel návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa na predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania vzťahovali ustanovenia o naliehavom prejudiciálnom konaní.

- 33 Po tretie vnútroštátny súd 9. októbra 2018 oznámil Súdnemu dvoru, že 8. októbra 2018 nariadil prerušenie výkonu väzby TC za určitých podmienok od tohto dňa až do vyhlásenia rozhodnutia o jeho odovzdaní do Spojeného kráľovstva. Podľa výpočtov tohto súdu lehota 90 dní na prijatie rozhodnutia mala po zohľadnení obdobia, počas ktorého bolo jej plynutie pozastavené, uplynúť 8. októbra 2018.
- 34 Okrem toho, keďže Openbaar Ministerie (prokuratúra, Holandsko) podala odvolania proti rozhodnutiu vnútroštátneho súdu z 8. októbra 2018, Gerechtshof Amsterdam (Odvolací súd Amsterdam) 12. novembra 2018 oznámil Súdnemu dvoru, že toto odvolacie konanie prerušil až do vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora.
- 35 Za týchto podmienok prvá komora Súdneho dvora usúdila, že naliehavosť tejto veci zanikla od 8. októbra 2018 a že v dôsledku toho už nie je namieste pokračovať v prejednaní tejto veci v rámci naliehavého prejudiciálneho konania.

O prejudiciálnej otázke

- 36 Na úvod je potrebné uviesť, že položená otázka vychádza z predpokladov, podľa ktorých po prvé postup odovzdávania, o aký ide vo veci samej, môže trvať dlhšie ako 90 dní, a to najmä v jednom z prípadov, ktorý je predmetom položenej otázky, po druhé povinnosť prerušiť výkon väzby vyžiadanej osoby, v každom prípade v okamihu uplynutia lehoty 90 dní od zatknutia tejto osoby, ako je stanovená v § 22 ods. 4 OLW, nie je zlučiteľná s rámcovým rozhodnutím 2002/584, po tretie tak výklad tohto vnútroštátneho ustanovenia, ktorý vykonal vnútroštátny súd, ako aj judikatúra Gerechtshof Amsterdam (Odvolací súd Amsterdam) sa snažia o obnovenie súladu vnútroštátneho právneho rámca s týmto rámcovým rozhodnutím, a po štvrté uvedené výklady napriek ich odlišným právnym základom do dnešného dňa nevedli k rozdielnym rozhodnutiam. Okrem toho, ako sa uviedlo v bode 25 tohto rozsudku, vnútroštátny súd sa pýta, či v prípade potreby má povinnosť neuplatniť uvedené vnútroštátne ustanovenie.
- 37 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v rámci konania na základe spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom zakotveného v článku 267 ZFEÚ prislúcha Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď potrebnú na rozhodnutie vo veci, ktorú začal súd prejednávať. Vzhľadom na to Súdnemu dvoru prináleží v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené. Okolnosť, že vnútroštátny súd po formálnej stránke položil prejudiciálnu otázku s odkazom na určité ustanovenia práva Únie, nebráni tomu, aby Súdny dvor poskytol tomuto súdu všetky prvky výkladu, ktoré môžu byť užitočné na rozhodnutie veci, ktorú prejednáva, či už na ne v texte svojich otázok odkázal, alebo nie. Súdnemu dvoru v tejto súvislosti prináleží, aby zo všetkých informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, vybral tie ustanovenia práva Únie, ktoré si so zreteľom na predmet sporu vyžadujú výklad (rozsudok z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 36 a citovaná judikatúra).
- 38 Keďže v prejednávanej veci vnútroštátny súd 8. októbra 2018 rozhodol o prerušení výkonu väzby TC a Gerechtshof Amsterdam (Odvolací súd Amsterdam) toto rozhodnutie nezmenil, nie je potrebné zaoberať sa otázkou uvedenou v odôvodnení návrhu na začatie prejudiciálneho konania týkajúcou sa prípadného neuplatnenia § 22 ods. 4 OLW. Naopak, s cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu výklad užitočný na vyriešenie sporu, ktorý prejednáva, je potrebné preformulovať položenú otázku a odpovedať na ňu s prihliadnutím na predpoklady uvedené v bode 36 tohto rozsudku.
- 39 Z toho vyplýva, že je namieste sa domnievať, že vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či na jednej strane sa rámcové rozhodnutie 2002/584 má vykladať v tom zmysle, že bráni takému vnútroštátnemu ustanoveniu, o aké ide vo veci samej, ktoré stanovuje všeobecnú a bezpodmienečnú povinnosť prepustenia na slobodu vyžiadanej osoby, ktorá bola zatknutá na základe európskeho zatykača, a to v okamihu, keď uplynie lehota 90 dní od jej zatknutia, pokiaľ existuje veľmi vážne riziko úteku tejto

osoby, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením primeraných opatrení, a na druhej strane, či sa článok 6 Charty má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave umožňujúcej ponechanie vyžadanej osoby vo väzbe nad rámec tejto lehoty 90 dní, na základe takého výkladu tohto vnútroštátneho ustanovenia, podľa ktorého sa plynutie uvedenej lehoty pozastavuje v prípade, keď vykonávajúci súdny orgán rozhodne, že sa buď obráti na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, alebo že počká na odpoveď na návrh na začatie prejudiciálneho konania predložený iným vykonávajúcim súdnym orgánom, alebo tiež, že odloží rozhodnutie o odovzdaní z dôvodu, že vo vydávajúcom členskom štáte by mohlo existovať skutočné riziko neľudských alebo ponižujúcich podmienok pri pozbavení osobnej slobody.

- 40 V tomto ohľade je namieste v prvom rade pripomenúť že cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584, ako vyplýva najmä z jeho článku 1 ods. 1 a 2 v spojení s jeho odôvodneniami 5 a 7, je nahradiť systém viacstranného vydávania osôb vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957 systémom vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb na účely výkonu rozsudkov alebo trestných stíhaní medzi súdnymi orgánmi, ktorý je založený na zásade vzájomného uznávania [rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39 a citovaná judikatúra].
- 41 Rámcové rozhodnutie 2002/584 tak zavedením nového zjednodušeného a efektívnejšieho systému odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona smeruje k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa zónou slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založenou na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 40 a citovaná judikatúra].
- 42 K plneniu tohto cieľa zrýchlenia súdnej spolupráce prispievajú aj lehoty na prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa európskeho zatykača. V tomto ohľade, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, sa články 15 a 17 rámcového rozhodnutia 2002/584 majú vykladať tak, že vyžadujú, aby sa konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača prijalo v zásade v týchto lehotách, ktorých význam je navyše vyjadrený vo viacerých ustanoveniach rámcového rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 29 a 32, ako aj citovanú judikatúru).
- 43 Posúdenie vykonávacím súdnym orgánom, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, proti ktorej bol vydaný európsky zatykač, o existencii skutočného rizika, že táto osoba bude vystavená v prípade odovzdania vydávajúcemu súdnemu orgánu neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v zmysle článku 4 Charty, alebo rizika, že dôjde v takom prípade k porušeniu jej základného práva na nezávislý súd, a teda aj podstaty jej základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty v súlade s článkom 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 83 a 88, ako aj citovanú judikatúru, a z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 59 a 60, ako aj citovanú judikatúru], by mohlo viesť k tomu, že by dĺžka konania presiahla lehotu 90 dní, ako to správne uvádza vnútroštátny súd. Zrejme to bude platiť aj v prípade dodatočnej lehoty spojenej s prerušením konania až do rozhodnutia Súdneho dvora v odpovedi na návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal vykonávajúci súdny orgán na základe článku 267 ZFEÚ.
- 44 V druhom rade treba pripomenúť, že v zmysle článku 12 uvedeného rámcového rozhodnutia vykonávajúci súdny orgán rozhodne, či je potrebné ponechať osobu zatknutú na základe európskeho zatykača vo väzbe v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu. Tento článok tiež spresňuje, že túto osobu je možné kedykoľvek dočasne prepustiť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi tohto štátu pod podmienkou, že príslušný orgán uvedeného štátu vykoná všetky potrebné opatrenia na zabránenie jej úteku.

- 45 Naopak, je nutné konštatovať, že tento článok všeobecne nestanovuje, že ponechanie vyžiadanej osoby vo väzbe prichádza do úvahy len v rámci stanovených časových obmedzení, a najmä nestanovuje, že po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia je to vylúčené (rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 44).
- 46 Rovnako, hoci článok 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 pripúšťa za určitých podmienok možnosť dočasne prepustiť osobu zatknutú na základe európskeho zatykača, ani toto ustanovenie, ani nijaké iné ustanovenie tohto rámcového rozhodnutia nestanovuje, že po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia je vykonávajúci súdny orgán povinný dočasne prepustiť túto osobu alebo, *a fortiori*, prepustiť ju bez obmedzení (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 45 a 46).
- 47 Keďže totiž postup vykonávania európskeho zatykača musí pokračovať aj po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia 2002/584, všeobecná a bezpodmienečná povinnosť dočasne prepustiť túto osobu alebo, *a fortiori*, prepustiť ju bez obmedzení po uplynutí týchto lehôt alebo vtedy, ak celková dĺžka väzby vyžiadanej osoby prekročí uvedené lehoty, by mohla obmedziť účinnosť systému odovzdávania zavedeného týmto rámcovým rozhodnutím, a tak brániť v dosiahnutí cieľov sledovaných rámcovým rozhodnutím (rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 50).
- 48 V dôsledku toho, ak vykonávajúci súdny orgán rozhodne, že väzbu vyžiadanej osoby ukončí, je povinný na základe článku 12 a článku 17 ods. 5 uvedeného rámcového rozhodnutia prijať v súvislosti s dočasným prepustením tejto osoby všetky potrebné opatrenia na zabránenie jej úteku a zabezpečiť, aby materiálne podmienky potrebné na jej účinné odovzdanie boli splnené, kým sa neprijme konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 61).
- 49 Z toho vyplýva, že ak existuje, ako uvádza vnútroštátny súd v tejto veci, veľmi vážne riziko úteku, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením vhodných opatrení, ktorými by sa zaručilo, že vecné podmienky potrebné na účinné odovzdanie vyžiadanej osoby zostanú splnené, jej dočasné prepustenie by mohlo narušiť účinnosť systému odovzdávania zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584 a tým brániť dosiahnutiu ním sledovaných cieľov, pretože by už nebolo zaručené, že tieto vecné podmienky zostanú splnené.
- 50 Z toho vyplýva, že povinnosť podľa § 22 ods. 4 OLW prerušiť v každom prípade výkon väzby vyžiadanej osoby na účely jej odovzdania po uplynutí lehoty 90 dní od zatknutia tejto osoby je nezlučiteľná s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2002/584, ako to napokon uvádza aj vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
- 51 Po tretie treba najskôr uviesť, že výklad uvedeného vnútroštátneho ustanovenia, ktorý vykonal vnútroštátny súd, sa nezdá byť spôsobilý odstrániť túto nezlučiteľnosť za každých okolností, keďže, ako vyplýva z bodu 33 tohto rozsudku, v prejednávanej veci vnútroštátny súd aj napriek skutočnosti, že výslovne uviedol vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, že existuje veľmi vážne riziko úteku TC, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením vhodných opatrení, ktoré by zaručili, že vecné podmienky potrebné na jeho účinné odovzdanie zostanú splnené, nariadil prerušenie výkonu väzby TC za určitých podmienok od 8. októbra 2018, keďže podľa jeho výpočtov lehota 90 dní na prijatie rozhodnutia mala po zohľadnení obdobia, počas ktorého bolo jej plynutie pozastavené, uplynúť k tomuto dátumu.
- 52 Ďalej, hoci judikatúra *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam) by tiež mohla viesť k dočasnému prepusteniu vyžiadanej osoby napriek tomu, že existuje veľmi vážne riziko úteku tejto osoby, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením vhodných opatrení, ktoré by zaručili, že vecné podmienky potrebné na účinné odovzdanie tejto osoby zostanú splnené, ani táto judikatúra neumožňuje poskytnúť § 22 ods. 4 OLW taký výklad, ktorý by bol v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2002/584.

- 53 Napokon je namieste zdôrazniť, že v každom prípade akékoľvek pozastavenia plynutia lehoty na prijatie konečného rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača možno pripustiť len pod podmienkou splnenia informačných povinností uložených vykonávajúcemu súdnemu orgánu najmä v článku 17 ods. 4 a 7 tohto rámcového rozhodnutia.
- 54 V štvrtom rade treba pripomenúť, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 výslovne stanovuje, že toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 EÚ a vyjadrené v Charte, čo je povinnosť, ktorá sa okrem iného týka všetkých členských štátov, najmä členského štátu vydávajúceho zatykač, ako aj vykonávajúceho členského štátu (rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 53 a citovaná judikatúra).
- 55 Článok 12 tohto rámcového rozhodnutia sa preto musí vykladať v súlade s článkom 6 Charty, ktorý stanovuje, že každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť (rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 54).
- 56 V tomto ohľade treba pripomenúť, že článok 52 ods. 1 Charty pripúšťa, že výkon tohto práva môže byť obmedzený, ak je takéto obmedzenie stanovené zákonom, rešpektuje podstatu týchto práv a slobôd, je dodržaná zásada proporcionality, je nevyhnutné a skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných (rozsudky zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 55 a citovaná judikatúra, ako aj z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 37).
- 57 V rozsahu, v akom Charta obsahuje práva zodpovedajúce právam zaručeným EDLP, cieľom článku 52 ods. 3 Charty je zabezpečiť potrebnú súdržnosť medzi právami obsiahnutými v Charte a zodpovedajúcimi právami zaručenými EDLP bez toho, aby tým bola narušená autonómia práva Únie a Súdneho dvora Európskej únie. Pri výklade článku 6 Charty teda treba zohľadniť článok 5 ods. 1 EDLP ako úroveň minimálnej ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 37, ako aj zo 14. septembra 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 58 V tejto súvislosti z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 5 EDLP vyplýva, že skutočnosť, že každé pozbavenie slobody musí byť zákonné, znamená nielen to, že musí mať základ vo vnútroštátnom zákone, ale tiež to, že tento zákon je pri svojom uplatňovaní dostatočne dostupný, presný a predvídateľný, aby sa zabránilo akémukoľvek riziku svojvoľnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 38 a citovanú judikatúru).
- 59 Okrem toho podľa súvisiacej judikatúry Súdneho dvora treba zdôrazniť, že cieľom záruk týkajúcich sa slobody, ako sú zakotvené tak v článku 6 Charty, ako aj v článku 5 EDLP, je predovšetkým ochrana jednotlivca pred svojvoľnosťou. Podmienkou súladu vykonávania opatrenia spojeného s pozbavením slobody s cieľom spočívajúcim v ochrane jednotlivca pred svojvoľnosťou je tak najmä to, aby orgány pri výkone tohto opatrenia nepostupovali v zlej viere alebo zavádzajúcim spôsobom (rozsudok z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 39 a citovaná judikatúra).
- 60 Z vyššie uvedeného vyplýva, že ponechanie vyžadanej osoby vo väzbe po uplynutí lehoty 90 dní predstavuje vážny zásah do jej práva na slobodu, podlieha dodržiavaniu prísnych záruk, t. j. existencie právneho základu odôvodňujúceho ponechanie vo väzbe, ktorý musí spĺňať požiadavky jasnosti, predvídateľnosti a dostupnosti, aby sa zabránilo akémukoľvek riziku svojvoľnosti, ako vyplýva z bodu 58 tohto rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 40 a citovanú judikatúru).
- 61 V prejednávanej veci je nesporné, že OLW predstavuje v holandskom právnom poriadku právny základ väzby upravenej v článku 12 rámcového rozhodnutia 2002/584, že táto vnútroštátna právna úprava, právna úprava Únie, ako aj judikatúra v tejto oblasti sú voľne dostupné a že neexistuje nijaká indícia,

ktorá by umožňovala domnievať sa, že by sa táto vnútroštátna právna úprava uplatňovala svojvoľným spôsobom. Preto treba výlučne preskúmať, či je uvedená vnútroštátna právna úprava dostatočne jasná a predvídateľná, pokiaľ ide o pravidlá týkajúce sa dĺžky trvania väzby v Holandsku v prípade takej osoby, akou je TC, až do jeho odovzdania v rámci výkonu európskeho zatykača.

- 62 V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že podľa článku 12 rámcového rozhodnutia 2002/584, pokiaľ je osoba zatknutá na základe európskeho zatykača, vykonávajúci súdny orgán rozhodne o tom, či je potrebné ponechať ju vo väzbe v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu, a že dočasné prepustenie tejto osoby je možné len pod podmienkou, že príslušný orgán uvedeného členského štátu prijme všetky opatrenia, ktoré považuje za nevyhnutné na účely zabránenia jej úteku.
- 63 Ako vyplýva z bodov 49 a 50 tohto rozsudku, podľa judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bodoch 54 a 55 tohto rozsudku v prípade, že existuje veľmi vážne riziko úteku, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením vhodných opatrení, ktorými by sa zaručilo, že vecné podmienky potrebné na účinné odovzdanie vyžiadanej osoby zostanú splnené, ako sa domnieva vnútroštátny súd v prejednávanej veci, prepustenie tejto osoby, hoci len dočasné, výlučne z dôvodu, že od jej zatknutia uplynula lehota 90 dní, nie je zlučiteľné s povinnosťami vyplývajúcimi z rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 64 Súdny dvor navyše tiež v bodoch 57 až 59 rozsudku zo 16. júla 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), spresnil podmienky, ktoré musí spĺňať predĺženie väzby vyžiadanej osoby po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia 2002/584 až do skutočného odovzdania tejto osoby.
- 65 Z toho vyplýva, že právo Únie, ako ho vykladá tento rozsudok Súdneho dvora, stanovuje jasné a predvídateľné pravidlá týkajúce sa dĺžky trvania väzby vyžiadanej osoby.
- 66 Ďalej je nesporné, že aj § 22 ods. 4 OLW zavádza jasné a predvídateľné pravidlo, keďže toto ustanovenie stanovuje, že dočasná väzba vyžiadanej osoby sa v zásade *ipso facto* preruší na základe samotného uplynutia lehoty 90 dní od zatknutia. V bodoch 49 a 50 tohto rozsudku sa však konštatovalo, že za takých okolností, o aké ide vo veci samej, rámcové rozhodnutie 2002/584 bráni takémuto systému.
- 67 V tomto ohľade z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že záväzná povaha rámcového rozhodnutia má za následok vznik povinnosti vnútroštátnych orgánov, vrátane vnútroštátnych súdov, konformne vykladať vnútroštátne právo. Vnútroštátne súdy sú teda pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať toto právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel dotknutého rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je obsiahnutá v systéme Zmluvy o FEÚ, keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 31 a citovaná judikatúra).
- 68 Zásada konformného výkladu konkrétne vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, pričom zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, aby zaručili úplnú účinnosť predmetného rámcového rozhodnutia a dospeli k riešeniu, ktoré je v súlade s ním sledovaným cieľom (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 34 a citovaná judikatúra).
- 69 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci bolo tiež jasné a predvídateľné, a to odo dňa, ktorý značne predchádzal začatiu konania vo veci samej, že vnútroštátny súd, ako aj Gerechtshof Amsterdam (Odvolačný súd Amsterdam) boli povinné urobiť všetko, čo bolo v ich právomoci, s cieľom zaručiť

úplnú účinnosť rámcového rozhodnutia 2002/584 a vykladať § 22 ods. 4 OLV a povinnosť predbežného prepustenia, ktorú toto ustanovenie upravuje, v súlade s cieľom, ktorý sleduje uvedené rámcové rozhodnutie.

- 70 Ako sa však konštatovalo v bodoch 51 a 52 tohto rozsudku, výklady tohto vnútroštátneho ustanovenia, ktoré uskutočnili tak vnútroštátny súd, ako aj *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd v Amsterdame) s cieľom dosiahnuť jeho súlad s týmto rámcovým rozhodnutím, úplne nespĺňajú požiadavky tohto rámcového rozhodnutia. Osobitne výklad, ktoré uplatnil vnútroštátny súd, neumožnil v prejednávacom prípade zaručiť súlad § 22 ods. 4 OLV s rámcovým rozhodnutím 2002/584.
- 71 Napokon, pokiaľ ide o okolnosti, na ktoré poukázal vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podľa ktorých tak jeho výklad § 22 ods. 4 OLV, ako aj judikatúra *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam) sú najskôr jasné a predvídateľné, ďalej založené na odlišných právnych dôvodoch a napokon, hoci k tomu zatiaľ ešte nedošlo, by mohli viesť k rozdielnym rozhodnutiam, treba konštatovať toto.
- 72 Ako uviedol generálny advokát v bode 60 svojich návrhov, keďže vnútroštátny súd, ani *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam) najmä na účely výpočtu obdobia pozastavenia lehoty, v ktorej majú tieto súdy rozhodnúť o odovzdaní vyžadanej osoby, nezohľadnili rovnaký okamih začatia tejto lehoty, okamih uplynutia lehoty 90 dní sa môže líšiť v závislosti od dotknutého súdu, a teda môže viesť k rôznym dĺžkam trvania väzby.
- 73 Zatiaľ čo totiž vnútroštátny súd v prejednávanej veci rozhodol o pozastavení plynutia lehoty 90 dní s účinnosťou od 14. júna 2018, ako to vyplýva z bodu 13 tohto rozsudku, podľa prístupu *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam) toto pozastavenie nadobudlo účinnosť 17. mája 2018, keďže tento súd usúdil, že k takémuto pozastaveniu lehoty musí dôjsť od okamihu podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý je relevantný pre vec samu, na Súdny dvor.
- 74 Okrem toho treba zdôrazniť, že tieto odlišné prístupy sú súčasťou právneho kontextu vnútroštátneho ustanovenia, ktoré je nezlučiteľné s rámcovým rozhodnutím 2002/584, pretože na jednej strane môže viesť k prepusteniu vyžadanej osoby napriek riziku úteku, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením vhodných opatrení, ktoré by zaručili, že vecné podmienky potrebné na účinné odovzdanie tejto osoby zostanú splnené, a na druhej strane rozdielne výklady tohto ustanovenia, ktoré poskytujú vnútroštátne súdy s cieľom dosiahnuť jeho súlad s týmto rámcovým rozhodnutím, úplne nespĺňajú požiadavky tohto rámcového rozhodnutia.
- 75 Z toho vyplýva, že v prípade, o aký ide vo veci samej, také osoby zatknuté v Holandsku s cieľom ich odovzdania, ako je TC, sú konfrontované jednak s ustanoveniami vnútroštátneho práva, konkrétne s § 22 ods. 4 OLV, a jednak s ustanoveniami práva Európskej únie, konkrétne s článkami 12 a 17 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré sú navzájom nezlučiteľné, ako aj s rozdielmi vo vnútroštátnej judikatúre týkajúcej sa uvedeného ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorá sa snaží poskytnúť mu výklad v súlade s právom Únie.
- 76 Za týchto okolností je nutné konštatovať, že rozdiel medzi výkladom prijatým vnútroštátnym súdom a judikatúrou *Gerechtshof Amsterdam* (Odvolací súd Amsterdam) neumožňuje určiť s jasnosťou a predvídateľnosťou, ktorú vyžaduje judikatúra Súdneho dvora uvedená v bodoch 59 a 60 tohto rozsudku, dĺžku trvania väzby osoby vyžadanej na základe európskeho zatykača, ktorý bol na ňu vydaný, v Holandsku.

- 77 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že:
- rámcové rozhodnutie 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takému vnútroštátnemu ustanoveniu, o aké ide vo veci samej, ktoré stanovuje všeobecnú a bezpodmienečnú povinnosť prepustenia na slobodu vyžiadanej osoby, ktorá bola zatknutá na základe európskeho zatykača, a to v okamihu, keď uplynie lehota 90 dní od jej zatknutia, pokiaľ existuje veľmi vážne riziko úteku tejto osoby, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením primeraných opatrení, a že
 - článok 6 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave umožňujúcej ponechanie vyžiadanej osoby vo väzbe nad rámec tejto lehoty 90 dní na základe takého výkladu tohto vnútroštátneho ustanovenia, podľa ktorého sa plynutie uvedenej lehoty pozastavuje v prípade, keď vykonávajúci súdny orgán rozhodne, že sa buď obráti na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, alebo že počká na odpoveď na návrh na začatie prejudiciálneho konania predložený iným vykonávajúcim súdnym orgánom, alebo tiež keď rozhodne, že odloží rozhodnutie o odovzdaní z dôvodu, že vo vydávajúcom členskom štáte by mohlo existovať skutočné riziko neľudských alebo ponižujúcich podmienok pri pozbavení osobnej slobody, keďže táto judikatúra nezabezpečuje súlad uvedeného vnútroštátneho ustanovenia s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a obsahuje rozdiely, ktoré by mohli viesť k rôznym dĺžkam ponechania dotknutej osoby vo väzbe.

O trovách

- 78 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takému vnútroštátnemu ustanoveniu, o aké ide vo veci samej, ktoré stanovuje všeobecnú a bezpodmienečnú povinnosť prepustenia na slobodu vyžiadanej osoby, ktorá bola zatknutá na základe európskeho zatykača, a to v okamihu, keď uplynie lehota 90 dní od jej zatknutia, pokiaľ existuje veľmi vážne riziko úteku tejto osoby, ktoré nemožno znížiť na prijateľnú úroveň uložením primeraných opatrení.

Článok 6 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave umožňujúcej ponechanie vyžiadanej osoby vo väzbe nad rámec tejto lehoty 90 dní na základe takého výkladu tohto vnútroštátneho ustanovenia, podľa ktorého sa plynutie uvedenej lehoty pozastavuje v prípade, keď vykonávajúci súdny orgán rozhodne, že sa buď obráti na Súdny dvor Európskej únie s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, alebo že počká na odpoveď na návrh na začatie prejudiciálneho konania predložený iným vykonávajúcim súdnym orgánom, alebo tiež keď rozhodne, že odloží rozhodnutie o odovzdaní z dôvodu, že vo vydávajúcom členskom štáte by mohlo existovať skutočné riziko neľudských alebo ponižujúcich podmienok pri pozbavení osobnej slobody, keďže táto judikatúra nezabezpečuje súlad uvedeného vnútroštátneho ustanovenia s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a obsahuje rozdiely, ktoré by mohli viesť k rôznym dĺžkam ponechania dotknutej osoby vo väzbe.

Podpisy